

## 5. Ak bed mig aldrig mere om denne ene Sang.

Langsomt.

Claribel.

*mf* *p*  
1. Ak bed mig al- drig me - re om

den- ne e - ne Sang, jeg syn- ger in - gen fle - re, naar den har lydt en - gang. End

nu har jeg saa man - gen en Sør - ge - sang i - gjen, - kun ej Skjærsom - mer - san - gen. Ak

bed mig ej om den! Kun ej Skjærsommer - san - gen, ak bed mig ej om den. *mf*

2. Jeg ved, hvor den bedaarer,  
Jeg ved, hvor den er smuk!  
I Tonerne er Taarer,  
I Ordene er Suk;  
Men snærende som Slangen  
Den sig om Hjertet snor.  
!Jeg kan Skjærsommersangen!  
Jeg kan den Ord for Ord!:

3. Jeg lærte den derhjemme,  
Hvor Alt var Vaar og Sang;  
Den toned med en Stemme,  
Der lød som Harpeklang,  
Og jeg - jeg fulgte Klangen -  
Jeg mindes det saa vel:  
!Det var Skjærsommersangen,  
Han sang den sidste Kvæld!:

4. Hvad var det vel, som trylled  
Hver Blomst i sorten Jord?  
Hvad var det vel, som hylled  
Mit Liv i Sorgens Flor?  
Hvad var det, som til Vangen  
Med Troldom drog mig hen? -  
!Det var Skjærsommersangen,  
Ak lytter ej til den! -:

Erik Bøgh.